

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Független Rendőr Szakszervezet (1388 Budapest, Pf. 52.) által képviselt **Gy. Gy. felperesnek a Zala Megyei Rendőr-főkapitányság, Zalaegerszeg alperes ellen közalkalmazotti jogviszony megszüntetése jogellenessége megállapítása iránt** indított perében a munkaügyi bíróság meghozta a következő

ítéletet:

A munkaügyi bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Köteles a felperes az alperesnek perköltség címén 15 napon belül 10.00 (Tízezer) Ft-ot megfizetni.

A le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a Zalaegerszegi Munkaügyi Bíróságnál 3 példányban benyújtható fellebbezésnek van helye a Zala Megyei Bírósághoz.

Indokolás:

A munkaügyi bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az alábbi tényállást állapította meg:

Gy.Gy. felperes 1989. január 15. napjától kezdődően áll közalkalmazotti jogviszonyban az alperesnél, 1992. évtől kezdődően járműfenntartási előadóként.

A Zalaegerszegi Munkaügyi Bíróság az 1997. szeptember 9. napján kelt és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett I.M.211/1997/6. sorszám alatti ítéletével a munkáltató 1997. április 10. napján kelt fegyelmi határozatát hatályon kívül helyezte és a felperest a fegyelmi büntetés alól mentesítette.

Az alperesi munkáltató megrovást kiszabó fegyelmi határozatát a munkaügyi bíróság eljárási szabálysértés miatt helyezte hatályon kívül.

Az 1998. évi XC. tv. 48. § (1) bekezdésére hivatkozással a belügyminiszter utasítást adott ki a belügyminiszter irányítása alatt álló költségvetési szerveknél elrendelt létszámcsökkentésről.

Ezen utasítás végrehajtására a belügyminiszter, az országos rendőrfőkapitány intézkedést tett, amelyben megállapításra került, hogy a Zala Megyei Rendőr-főkapitányságnál a közalkalmazotti létszámot kettővel kell csökkenteni.

Az alperesi munkáltató a közalkalmazotti jogviszonyban állók közül felmentéssel megszüntette K. M. közalkalmazotti jogviszonyát, illetve a felperes jogviszonyát is.

A felperes módosított keresetében a közalkalmazotti jogviszony megszüntetése jogellenessége megállapítását és ez esetben a munkáltatónak a végkielégítés kétszeresének megfelelő összegű átlagkereset és 500.000,- Ft nem vagyoni kár megfizetésére kötelezését, míg az alperes a felperesi kereset elutasítását kérte.

A felperes módosított keresete az alábbiakra figyelemmel nem megalapozott.

Az 1992. évi XXXIII. tv. (továbbiakban: Kjt.) 30. § (1) bekezdése b/ pontja értelmében a munkáltató a közalkalmazotti jogviszonyt – a 3-4. bekezdésben foglalt korlátozással – felmentéssel akkor szüntetheti meg, ha az Országgyűlés, a Kormány, a miniszter vagy az önkormányzati képviselőtestület munkáltatót érintő döntése – különösen a feladatok változásából adódó átszervezés vagy a költségvetési támogatás csökkentése – következtében a közalkalmazott további foglalkoztatására nincs lehetőség.

Az alperesi munkáltató a felmentés indokául a létszámcsökkentést jelölte meg, hivatkozva a Magyar Köztársaság 1999. évi költségvetéséről szóló törvényben foglaltakra, illetőleg a 12/1999. (BK. 5.) BM utasítás és annak végrehajtására kiadott 14/1999. országos rendőr-főkapitánysági intézkedésre.

Az 1999. évi költségvetésre vonatkozó 1998. évi XC. tv. 48. § (1) bekezdése értelmében az Országgyűlés elrendeli, hogy 1999. évben a fejezeteknél – kivéve az I-VIII. fejezetet – az 1998. évi záró-létszámhoz képest 3 %-os mértékű létszámcsökkentést kell végrehajtani. A (2) bekezdés szerint felhatalmazást kap a Kormány az (1) bekezdésben foglaltak végrehajtására, ezen belül a mentesítettek körének a végrehajtás feltételrendszerének meghatározására a szükséges előirányzat-átcsoportosításokra.

A 12/1999. (BK.5.) BM utasítás (2) bekezdése értelmében a létszámcsökkentés számítási alapja az 1998. december 31-i záró-létszám, az utasítás 5. pontja értelmében pedig a létszámcsökkentést 1999. április 30-ig kell végrehajtani, míg a 6. pont értelmében a létszámcsökkentéssel érintett kör meghatározásakor – lehetőség szerint – a nyugellátásban is részesülő munkavállalók jogviszonyának megszüntetését kell előtérbe helyezni. A 7. pontban rögzítettek szerint valamennyi létszámcsökkentéssel

érintett munkavállalót – jogviszonyának megszüntetésével kapcsolatosan – legkésőbb 1999. március 31-ig írásban értesíteni kell, a személyes szóbeli konzultációkat az utasítás közzétételének napjától meg kell kezdeni.

A rendőrség állományának 3 %-os létszámcsökkentés tervezetére vonatkozó kimutatásban foglaltak szerint is a Zala Megyei Rendőr-főkapitányság közalkalmazottai közül a létszámleépítés 2 főt érint.

Az 1999. május 29-én megtartott vezetői értekezleten döntés született arra vonatkozóan, hogy az alperesi munkáltatónál K. M., illetve Gy. Gy. előadó közalkalmazotti jogviszonyát fogják megszüntetni.

Az alperesi munkáltatónál a létszámleépítés kapcsán figyelemmel voltak arra, hogy olyan státusz kerüljön megszüntetésre, amely nem a lényeges rendőri feladatokhoz kapcsolódik.

A létszámleépítést megelőző mintegy másfél évvel korábban felmérés is volt arra vonatkozóan, hogy milyen a munkaidő kihasználtsága.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a munkaügyi bíróság megállapította, hogy az alperesi munkáltató felmentésre vonatkozó intézkedése jogszerű, az tartalmazza a felmentés okát, amely valós, illetőleg ez okszerűen alá is támasztja a felperes közalkalmazotti jogviszonya megszüntetését.

Nem fogadta el a munkaügyi bíróság a felperes arra történő hivatkozását, hogy a felmentés oka nem világos, illetőleg, hogy az nem felel meg a Legfelsőbb Bíróság Munkaügyi Kollégiumának 95. sz. állásfoglalásában rögzítetteknek.

A Legfelsőbb Bíróság Munkaügyi Kollégium 95. sz. állásfoglalásában kimondta, hogy nem az a lényeges, hogy a felmondás részletező indokolást tartalmaz-e, vagy összefoglaló meghatározást használ, hanem, hogy a felmondás okaként közöltekből megállapítható legyen: miért nincs a munkáltatónál szükség a továbbiakban a munkavállaló munkájára.

Az alperesi munkáltató által közölt indokolásból ez megállapítható, továbbá a munkaügyi bíróság azt is megállapította, hogy ezen ok valós, illetőleg okszerűen alá is támasztotta a közalkalmazotti jogviszony megszüntetését.

Utal a munkaügyi bíróság arra, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a munkáltató bizonyította, hogy ténylegesen létszámleépítés történt, illetőleg ez a létszámleépítés a felperes munkakörét is érintette.

A munkaügyi bíróság e vonatkozásban elfogadta az érdektelen dr. D. CS. tanú, illetőleg V. G. tanú vallomását, amely alapján megállapítható, hogy a létszámleépítésnél a munkáltató arra volt figyelemmel, hogy mely területet érintsen a létszámleépítés.

Nem fogadta el a munkaügyi bíróság a felperes arra történő hivatkozását, hogy a munkaköri feladatok szétosztása folytán olyan személy is ellát részfeladatot, aki megfelelő képesítéssel nem rendelkezik.

A Legfelsőbb Bíróság Munkaügyi Kollégiumának hivatkozott állásfoglalása értelmében a jogszerű felmondást sem méltányosságból, sem pedig olyan körülményekre tekintettel nem lehet hatálytalanítani, amelyek a munkaügyi jogvita keretein kívül esnek, így a munkaügyi bíróság nem vizsgálhatja, hogy a feladatok szétosztása folytán milyen képesítéssel rendelkező munkavállalók kaptak részfeladatokat.

Nem fogadta el a munkaügyi bíróság a felperesnek arra történő hivatkozását sem (keresetlevél 2. oldala), miszerint olyan közalkalmazottaknak a közalkalmazotti jogviszonyát kellett volna megszüntetni, akik nyugdíjjogosultakká váltak, mivel a munkáltató a létszámleépítés során a státuszra volt figyelemmel, amely megszüntethető.

Nem fogadta el a munkaügyi bíróság a felperesnek a további diszkriminációra történt hivatkozását sem, amely szerint 1997. évben fegyelmi büntetésben részesült, és ezt követően a munkáltató „csak az alkalomra várt”, hiszen nem vitás, hogy az 1998. évi XC. tv. 48. §-án alapul a létszámleépítés.

A Pp. 164. §-a értelmében a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azt a bíróság valóban fogadja el.

A felperes bizonyítani nem tudta, hogy az alperesi munkáltató az Mt. 4. §-ába ütköző módon valósította volna meg a létszámleépítést.

Nem fogadta el a munkaügyi bíróság a felperes arra történő hivatkozását sem, hogy nem az együttműködési megállapodásban foglaltak figyelembe vételével történt a létszámleépítés (a Belügyi Dolgozók Szakszervezete és a Független Rendőr Szakszervezet bevonására Zala megyében sor nem került), miután a Kjt. 30. § (1) bekezdésében foglaltak figyelembe vételével történt a munkáltatói intézkedés és ezen intézkedés megtételénél a munkáltató figyelemmel volt a Kjt. 30. §. (4) bekezdésében foglaltakra is. Ugyanakkor a 12/1999. (BK. 5.) BM. utasítás 7. pontja csak a vonatkozásban rendelkezik, hogy az érintett munkavállalókat 1999. március 30-ig kell írásban értesíteni, a személyes szóbeli konzultációkat az utasítás közzétételének napjától meg kell kezdeni. Az alperesi munkáltató ezen rendelkezéseket az eljárása során betartotta.

A munkaügyi bíróság a fentiekre tekintettel a felperes keresetét, mint megalapozatlant elutasította és a Pp. 78. §-a alapján kötelezte a felmerült perköltség megfizetésére.

A 6/1986. IM. sz. rendelet 2. § f/ pontja alapján a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli, míg az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 358. §-a teszi lehetővé.

Zalaegerszeg, 1999. szeptember 23.

dr. Kámán Éva sk.
bíró, a tanács elnöke

Jandó Gyuláné sk.
ülnök

Farkas Tibor sk.
ülnök

A Zala Megyei Bíróság

mint másodfokú bíróság

3.Mf.21.667/1999/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Független Rendőr Szakszervezet (1388 Budapest, Pf. 52.) által képviselt ***Gy. Gy. felperesnek, a Zala Megyei Rendőr-főkapitányság alperes ellen a Zalaegerszegi Munkaügyi Bíróság előtt 1.M.107/1999. szám alatt közalkalmazotti jogviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása iránt indított perében*** a 7. sorszámú ítélet ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés elbírálása tárgyában megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozott

Í T É L E T:

A másodfokú bíróság az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 2.000,- (Kettőezer) Ft. fellebbezési perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy a rendőrség állománya 3 %-os

létszámcsökkentésének tervezetére vonatkozó 12/1999. (BK. 5.) BM utasításon alapuló ORFK utasítás az alperes közalkalmazotti létszámból két főt érintett. Az alperes a nem tényleges rendőri feladatokhoz kapcsolódó státusokat, így a konyhavezetői és a felperes által betöltött járműfenntartási előadói munkakört szüntette meg, felmentéssel megszüntetve ezáltal a felperes közalkalmazotti jogviszonyát. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes intézkedése jogszerű volt, a felmentés oka valós és okszerűen támasztotta alá a felperes közalkalmazotti jogviszonyának megszüntetését. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a munkáltató bizonyította, hogy tényleges létszámleépítés történt, amely a felperes munkakörét is érintette. Azon túl – állapította meg az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában –, hogy a felperes keresetében felhozott egyéb körülmények vizsgálata a munkaügyi jogvita keretein kívül esik, a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az alperesi munkáltató az Mt. 4. §-ába ütköző módon hajtotta végre a létszámleépítést.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ítélet kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatása érdekében a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fenntartotta kereseti állítását, miszerint vele szemben a munkáltató negatív diszkriminációt alkalmazott, ugyanis a meglévő üres státusok megszüntetésével is végrehajthatta volna a létszámcsökkentést. Az addigi munkaügyi gyakorlat ugyanis az volt, hogy a be nem töltött státusokat szüntette meg az alperes. A fellebbezés szerint a felmentésben felhozott indok okszerűen nem támasztja alá a felmentését, ugyanis a belügyminiszteri utasításból egyértelműen megállapítható, hogy a gépjárműjavító műhelyek összevonása az alperesi munkáltatót nem érintette. Kifogásolta a felperes, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, miszerint volt-e olyan betöltetlen státus, amelynek megszüntetésével a munkáltató az utasításnak eleget tehetett volna. Fenntartotta azt az álláspontját, mely szerint az alperes által létrehozott bizottság munkájába az érdekképviselői szerv képviselőjét nem vonták be, és a véleményét nem kérték ki. A fellebbezési álláspont szerint az alperes megsértette a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. tv. (Kjt.) 30. § (3) bekezdésében foglaltakat is azáltal, hogy a felperes végzettségének és képzettségének megfelelő másik munkakört nem ajánlott fel. Ugyanakkor hangsúlyozta a felperes – a volt konyhavezetőt az alperes a gépjármű forgalmazás területén tovább foglalkoztatta.

Az alperes ellenkérelme – annak hangsúlyozásával, hogy mindenben előírás szerint járt el és a volt konyhavezetőt nyugdíjasként, pár napig alkalmazta – az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság egyetért az ítélet

érdemével és osztja annak jogi indokait is. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes közalkalmazotti jogviszonyának megszüntetése a Kjt. 30. § (1) bekezdés b./ pontjában foglaltak szerint a 3 %-os közalkalmazotti létszámcsökkentést elrendelő költségvetési törvényi előírás, továbbá az azon alapuló BM, illetve ORFK utasítás végrehajtásaként került sor. A létszámleépítés az állományból két főt érintett, a létszámleépítés tényét a felperes

felmentését tartalmazó intézkedés rögzítette. A munkaügyi jogvitában pedig az, hogy a munkáltató miért éppen az érintett közalkalmazott, azaz a felperes jogviszonyát szüntette meg és miért nem az azonos munkakörű másik közalkalmazottat mentette fel, nem vizsgálható.

A felperes mind a keresetében, mind a fellebbezésében a vele szembeni diszkriminatív eljárásra hivatkozott. Ebben a körben a munkáltató okszerű indokát adta annak, hogy miért éppen a felperes munkakörét szüntette meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint is elfogadható az a munkáltató indok, miszerint a tényleges rendőri feladatokkal nem foglalkozó munkakörök megszüntetésével kívánta a létszámleépítést elrendelő utasítást végrehajtani.

A fellebbezésben foglaltakkal ellentétben lefolytatta a munkaügyi bíróság a bizonyítási eljárást a tekintetben is, hogy nyugdíjazás melletti foglalkoztatás történt-e az alperesnél. Az alperes írásban nyilatkozott és nemleges választ adott a kérdésre. Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás a felperesi állítást nem igazolta, annak valóságtartalmát D. Cs. tanúvallomásából sem lehetett megállapítani, ezért az erre való fellebbezési hivatkozás alaptalan. Az alperes a 12/1999. (BK.5.) BM utasítás 6. pontjában foglaltakat tehát nem sértette meg.

D. Cs. tanúvallomása is azt erősítette meg, hogy 1998. december 31-én a záró-létszámban be nem töltött státus nem volt, így a ténylegesen betöltött státus megszüntetése nem jogellenes. Erre irányuló bizonyítási indítványt pedig a felperes nem terjesztett elő.

A fellebbezési állásponttal szemben a létszámcsökkentés végrehajtás érdekében csak az ORFK-nál volt kötelező bizottság felállítása, az alperesnél nem. Ez a létszámcsökkentés végrehajtása tárgyában kiadott utasítás 2. pontjából, valamint az ORFK, a Belügyi Dolgozók Szakszervezete, a Független Rendőr Szakszervezet és az ORFK Közalkalmazotti Tanácsa között 1999. március 23-án kötött megállapodás 1. pontjából (a bizottság tagjainak felsorolásából) minden kétséget kizáróan megállapítható volt.

A Kjt. 30. § (3) bekezdésében foglalt, a közalkalmazott képzettségének megfelelő munkakör felajánlásának kötelezettsége csak az esetben terheli a munkáltatót, ha megfelelő felajánlható munkakörrel rendelkezik. Erre a peranyagban adat nincs, és a felperes sem állította a betöltetlen munkakör létét, csupán arra hivatkozott, hogy a munkáltató azt a részére nem ajánlotta fel. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez okból sem lehet a munkáltató intézkedését jogellenesnek minősíteni. A fellebbezésben hivatkozott volt konyhavezető alkalmazására a csatolt megbízási szerződésből megállapíthatóan felmentésének idejében és 5 munkanapra került sor. Ebből sem lehet azt a következtetést levonni, hogy az alperesnél olyan betöltetlen munkakör volt, amely tekintetében a Kjt. 30. § (3) bekezdésében foglalt felajánlási kötelezettség terhelve volna a munkáltatót.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A felperes eredménytelenül fellebbezett, ezért köteles megfizetni a Pp.

78. § (1) bekezdése alapján az alperes fellebbezési (ellenkérelem előterjesztésével kapcsolatos) perköltségét.

Zalaegerszeg, 2000. február 25.

Dr. Csanádi Lajos sk.	Dr. vertényiné dr. Futó Gabriella sk.	Dr. Beznicza Árpád sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró